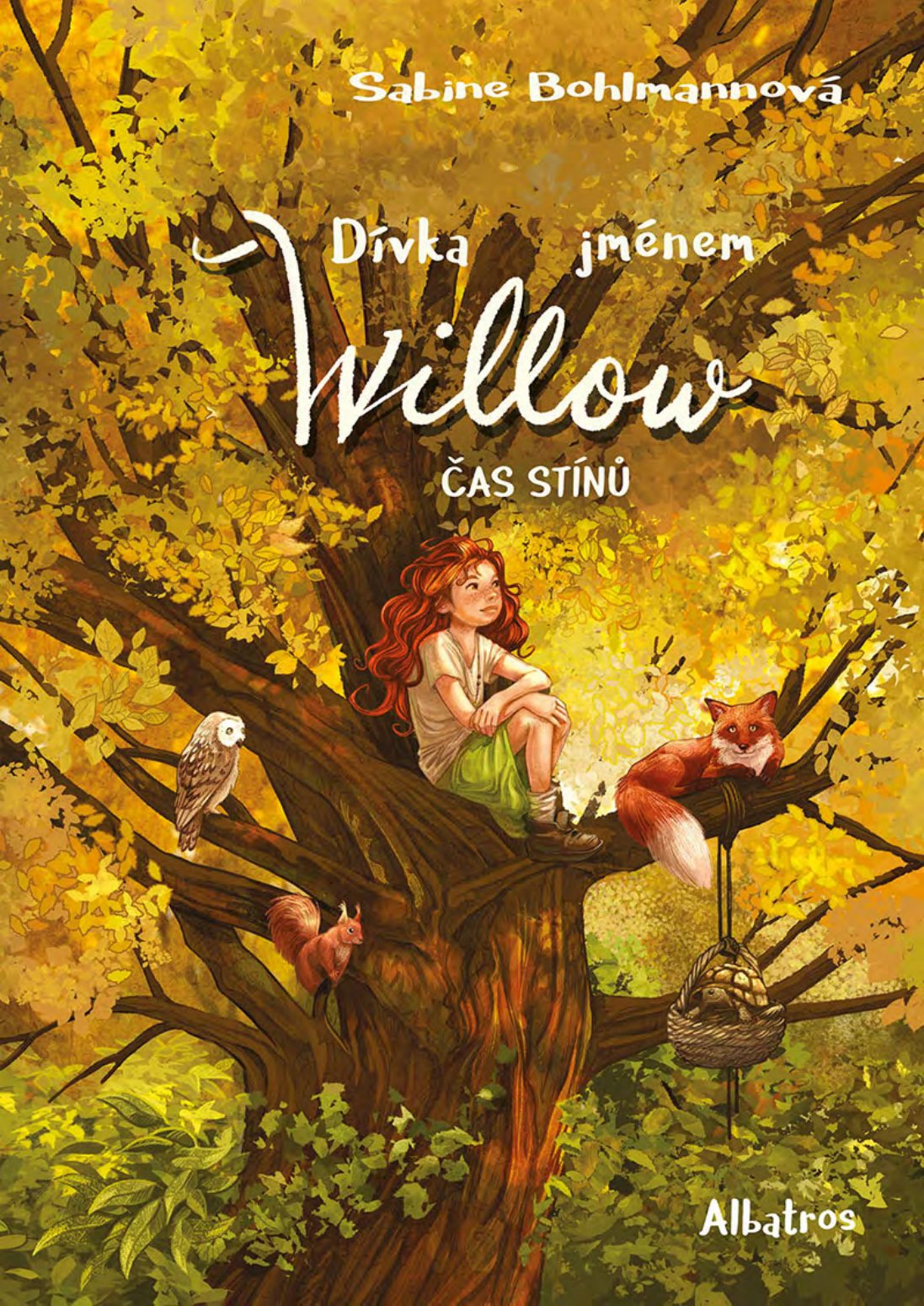
Sabine Bohlmannová

Dívka jménem Willow

ČAS STÍNŮ

Albatros

Dívka jménem Willow

Čas stínů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Albatros

Sabine Bohlmannová
Dívka jménem Willow: Čas stínů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Dívka jménem Willow

ČAS STÍNŮ

Sabine Bohlmannová

Dívka jménem Willow

ČAS STÍNŮ

Albatros

Pro všechny,
kteří se každým dnem
znovu a znovu vydávají
hledat poklad.

Ein Mädchen namens Willow: Schattenzeit
by Sabine Bohlmann
© 2024 by Planet! in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart
Illustrations © Simona Ceccarelli, 2024
Translation © Zuzana Neubauerová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-00-08626-2
ISBN e-knihy 978-80-00-08631-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-00-08651-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-08652-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Les byl tichý. Nezvykle tichý. Jako by cítil, že se toho dne stane něco mimořádného.

Ptáci seděli mlčky vysoko v korunách stromů a čekali. Na co? Těžko říct.

Ticho lesa náhle přerušil dusot. Po mechu a přes kořeny uháněly ruku v ruce čtyři dívky v dlouhých sukních a pláštích s kapucemi.

„Mám to vzít, Desdemono?“ zeptala se Alwina dívky s dlouhými blond vlasy.

„Nechte to taky chvíli mně, já jsem to ještě vůbec nenesla!“ ozvala se Gwendolin. Ropucha v její ruce vydala podivné bublavé zvuky.

„Jenže ty vždycky všechno upustíš, Gwendolin!“ vložila se do toho Wakilia, nejmladší z nich.

„To vůbec není pravda, já…“ Vtom za nimi něco zašustilo v křoví. Všechny čtyři se vyděšeně otočily.

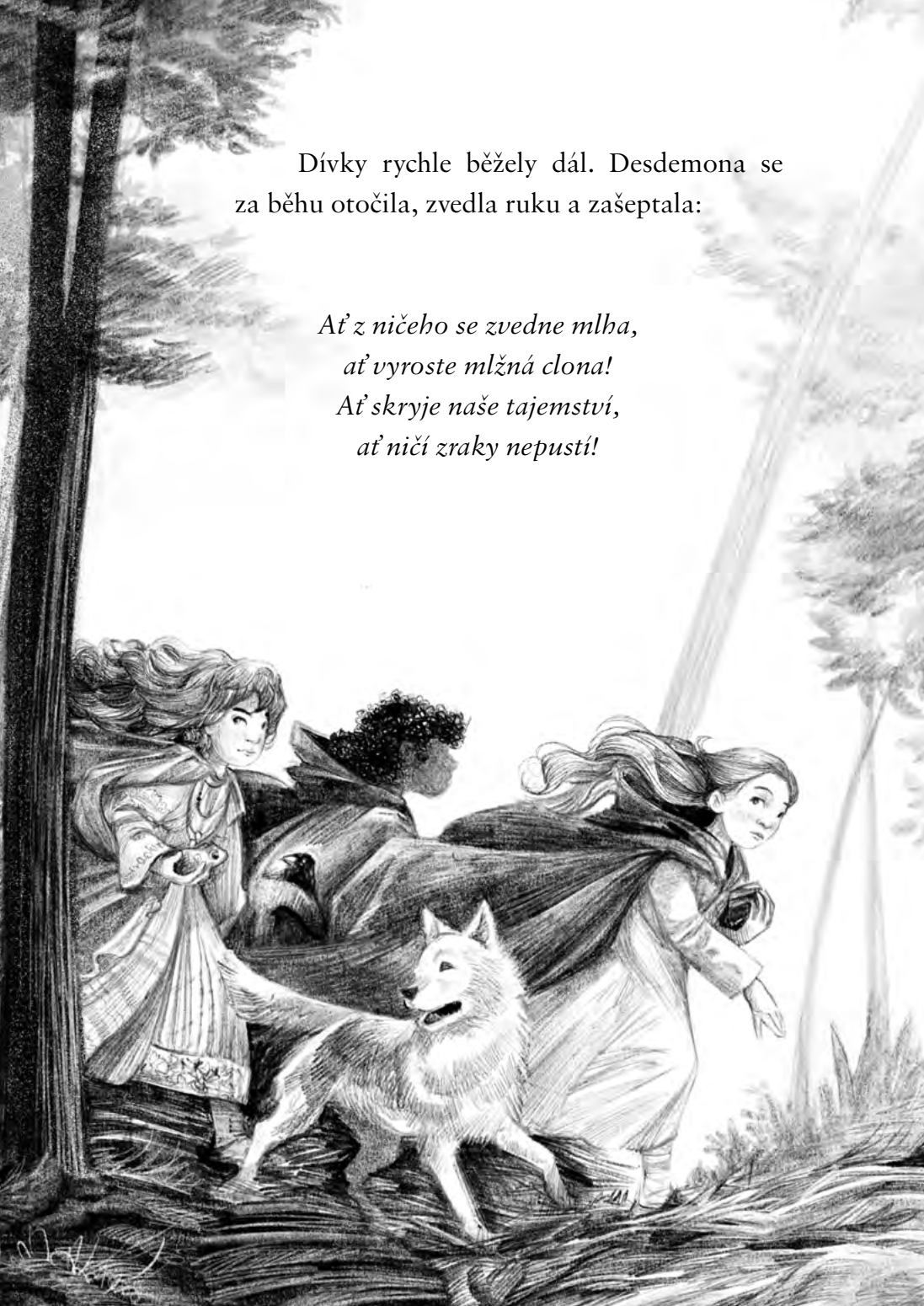
„Nemáme čas se dohadovat!“ zasyčela Desdemona a podala Alwině dřevěnou krabičku zabalenou do červeného sametu.

Znovu to zašustilo. Vlk Kaleb zvedl hlavu a černá kočka na rameni Desdemony se naježila. Wakiliina vrána se schoulila ještě hlouběji do kapsy jejího pláště, jen Gwendolinina ropucha na sobě nedala nervozitu vůbec znát.

Dívky rychle běžely dál. Desdemona se za běhu otočila, zvedla ruku a zašeptala:

Ať z ničeho se zvedne mlha,
ať vyroste mlžná clona!
Ať skryje naše tajemství,
ať ničí zraky nepustí!

V mžiku se za dívkami zvedla hustá stěna mlhy.

Gwendolin se potichu zachichotala. „Teď se pěkně zamotají.“

A skutečně, hned nato uslyšely, jak někdo v mlžném závoji tiše zaklel.

„Desdemono, rychle, poběž!“ zavolala na ni Alwina a dívka se rozeběhla za kamarádkami.

Celé zadýchané se zastavily pod obrovským stromem. Sluneční paprsky pronikaly mezi větvemi a zalévaly vše magickým zlatým světlem.

Kořeny stromu se rozbíhaly do všech stran a vzájemně se proplétaly.

„Tady to je! Tady počká na ty pravé,“ zašeptala Alwina. „Musíme si pospíšit. Nevím, jak dlouho mlžné kouzlo vydrží.“

Ještě jednou se rozhlédla, vybalila krabičku z látky, protáhla se skulinou v kůře a zmizela v dutině stromu. Ostatní ji následovaly.

Pod stromem se skrývala jeskyně utvořená z jeho kořenů. Tam Desdemona položila svou kočku na zem. Kaleb zůstal venku, kde se natáhl do měkkého mechu. Někdo přece musel držet hlídku, a tak nastražil uši. Také Wakiliina vrána seděla venku na stromě a všechno sledovala.

Dívky na sebe kývly, podaly si ruce a vytvořily kruh. Se zavřenýma očima pronesly své zaklínadlo:

Pomoz nám a uschovej
ten poklad v náruč svou,
tajemství naše uchovej,
ať osud kráčí cestou svou.
Jen dítě ho může vyzvednout,
jen dítě, které ví,
že nejcennější poklad světa
je vnitřní bohatství.

Kořeny uprostřed kruhu se rozevřely a vytvořily hlubokou kulatou jámu. Dívky do ní krabičku opatrně spustily. Pak se znovu chytily za ruce a vytvořily magický kruh.

Skryj ho, schovej, opatruj,
střež ho, hlídej, ochraňuj.
Ať ho vyzvedne jen ten,
komu je předurčen,
kdo se o bohatství neuchází,
radost v moci nenachází.
Kdo umí vidět krásu

i v maličkostech všedních dní,
jedině ten otázky zodpoví.
Ať vzduch a oheň síly spojí,
země s vodou při nich stojí.

„Tak, a je ukrytý! Poklad Arkanum," zašeptala Alwina dojatě.

„Doufám, že naši potomci budou dobří v luštění hádanek. Jinak ten poklad nikdy nikdo nenajde."

„Možná by to také bylo dobře. Je to náš poklad. Kdo ví, jestli bude jeho obsah důležitý i pro další generace," uvažovala Wakilia.

„Každopádně jsme to zvládly. A nikdo nás nezastavil. Naši pronásledovatelé pořád tápou v mlze." Gwendolin se pyšně zazubila.

Dívky se zachichotaly. Bylo znát, že se jim ulevilo.

Alwina roztrhla červenou látku, do které byla ještě před několika minutami krabička zabalená, na čtyři dlouhé pruhy a každé ze svých kamarádek jeden podala. Když vylezly z dutiny stromu, uvázala svůj pruh na jednu z větví.

„Přeji si, aby naši potomci nikdy nezneužili náš dar."

„Přeji si, aby poklad našli jen ti, kdo ho najít mají," řekla Wakilia a také svůj pruh látky pevně uvázala.

„Přeji si, aby si potomci při hledání tohoto pokladu užili tolik zábavy, jako jsme si my užily při jeho ukrývání!“ přidala se Gwendolin.

Také Desdemona přivázala svůj červený kousek látky ke stromu. „A já přeji nám, abychom spolu ještě našly a ukryly spoustu dalších pokladů!“

Mladé čarodějky se na sebe láskyplně usmály.

Nevšimly si však, že vysoko v koruně stromu sedí malé stvoření, které všechno pozorně sledovalo.

„Přijdeme pozdě. A to jen proto, že jsme museli hledat tvoje zatracené brýle v té hromadě listí!“ zasyčela dívka Kyrell na chlapce jménem Demetrius.

„Ale bez nich bych nebyl k ničemu, protože pak sotva něco vidím,“ bránil se Demetrius a znovu si je sundal, aby je očistil.

„Ty jsi k ničemu i s nimi,“ přidal se Nathan, chlapec s cylindrem na hlavě.

„A víte, co je úplně k ničemu?“ zeptala se Fena, čtvrtá z jejich party. „Že se hádáte. Protože i bez brýlí

je zjevné, že jsme přišli pozdě. Ten poklad už může být kdekoliv."

Kyrell zvedla ruce a zavřela oči.

„To nepomůže, Kyrell," zavrtěla hlavou Fena. „Použily na něj ochranné kouzlo, které jen tak někdo nezlomí. Cítím to. Byly by hloupé, kdyby nám to tak usnadnily. A víte, jak dlouho taková kouzla vydrží."

„Sedmdesát sedm let," povzdechl si Nathan.

Chvíli stáli uprostřed lesa a nevěděli, co dál.

Kyrell najednou zvedla hlavu. „Cítím ale ještě něco dalšího. Nejsme tu sami. Vnímám něčí přítomnost."

Nathan přivřel oči a ukázal do koruny stromu – na malou bytost, která se třásla na větvi nad nimi. Mladý čaroděj ji pohybem ruky nechal snést k sobě a pevně ji sevřel v dlani. „No podívejme, koho to tu máme?" řekl.

„Koho to máme kde, Nathane? Vidím jen tvou sevřenou pěst," osopila se na něj Kyrell.

„Kušuj, Kyrell. Jen Nathan vidí přírodní duchy, to snad víš," řekl netrpělivě Demetrius.

„To víme všichni, protože neuplyne jediný den, aby se tím nechlubil," poznamenala Fena a otráveně protočila oči.

„A tohle je velmi vzácný exemplář," přešel Nathan jízlivou poznámku své kamarádky. „Jak jen se jmenuje…?"

Zamyslel se, a dal tak malému stvoření příležitost, aby odpovědělo samo.

„Jsem Togg. Z rodiny stromopuců. A jsem poslední svého druhu v tomto lese."

Nathan povytáhl obočí. „Opravdu? Jak je to možné? A jak se ti podařilo přežít tak dlouho, Toggu?" zeptal se mužíčka ve své dlani. Otáčel ho sem a tam, aby si ho mohl prohlédnout ze všech stran.

Togg měl modrou srst, velké oči téměř celé vyplněné zorničkami, dlouhé tenké nožky a stejně dlouhé tenké ruce. Dvě špičaté uši a huňatý ocas. Na zádech měl navíc dva páry křehkých, téměř průsvitných křídel. Jak se tak v chlapcově dlani kroutil ze strany na stranu, skoro by se dalo říct, že je roztomilý.

„Celá léta jsem se živil kořenem ženšenu. Kromě toho každý den cvičím, abych zůstal v kondici, a občas zamrznu

a prospím tak několik měsíců," vysvětlil Togg. Jeho hlas byl chraplavý a pisklavý.

„Ono to něco říká?" nedočkavě vyzvídala Kyrell.

„Nejsem žádné ‚to'. Jsem ‚on'," odpověděl tvor, i když věděl, že ho dívka neslyší.

„Rád jsem tě poznal, Toggu. Ale obávám se, že s pátráním nám nepomůžeš. Jsi bohužel moc malý a bezvýznamný." Položil ho na kámen a povzdechl si.

Togg se otřepal a zvědavě se na děti zadíval.

Probudila se v něm zvědavost. A trochu teď šlo i o jeho čest. O čest všech Toggů.

Žádný Togg nikdy nebyl příliš malý ani bezvýznamný, ať už šlo o cokoli.

Nathan pokynul ostatním dětem a všichni se otočili k odchodu z mýtiny.

Ale Togg je zadržel. „Pátrání? Zřejmě tedy nevíte, že my Toggové jsme proslulí tím, jak dokážeme hledat a nacházet věci. My…"

Nathan ani nepočkal, až Togg větu dokončí. „Takže náhodou netušíš, kde někdo nedávno zakopal jistý poklad?"

Togg zalapal po dechu. „Já… já… to nesmím říct. Jde o lesní tajemství. O přísahu přírodních duchů!"

Nathan pomalu přikývl.

„Neříkal jsem to?“ znovu se obrátil ke svým přátelům. „Toggové jsou úplně k ničemu. Nic nevědí a jenom si na něco hrají. S těmi zbytečnými tvorečky je to vážně bída!“ Pak udělal tři dlouhé kroky pryč.

Demetrius, Kyrell a Fena těkali pohledem od Nathana ke kameni a zase zpátky. Už vůbec ničemu nerozuměli, protože malého lesního ducha nemohli ani vidět, ani slyšet.

Togg byl na vážkách. Na jedné straně měl zodpovědnost vůči ostatním přírodním skřítkům. Byly tu zákony a přísahy, které se zkrátka musely dodržovat. Na druhé straně cítil příležitost konečně změnit svůj osud.

Napřímil se tedy jako svíčka a zvolal: „Jde o velký poklad. Poklad Arkanum!“

Nathan se s úsměvem otočil zpátky k mrňousovi. „No vida! A víš, kde je ukrytý?“

Togg se zhluboka nadechl, jako by chtěl něco říct, ale z otevřených úst mu nevyšla ani hláska.

„Nejde to! Můžu to říct jen tomu, s kým jsem spojený.“

„Co říká? Říká to něco?“ Kyrell přistoupila ke kameni. Mhouřila oči a napínala zrak v naději, že toho malého tvora zahlédne. „Slyšelo to snad, kde se ten poklad nachází?“

„Já nejsem *to*!“ zakřičel na dívku Togg.

„Říká, že je *on*, a ne *to*,“ tlumočil Nathan přátelům. Pak se obrátil k Toggovi: „Škoda, tak rádi bychom měli malého kamaráda, jako jsi ty!“ řekl lítostivě.

„Kamaráda?“

„Přesně tak. Ale ty máš nejspíš dost kamarádů, se kterými si můžeš hrát a povídat.“

„Hrát si a povídat?“ opakoval Togg rozechvěle. Koutky úst mu zacukaly a v tu chvíli musela všechna jeho bolest ven. „Jsem tak sám. Nikdo mě nemá rád. Jsem ten, se kterým nikdo nechce mluvit. Ještě nikdy jsem si s nikým nehrál, protože si se mnou nikdo hrát nechce. Jsem tak stráááášně sáááám.“ Hlasitě vzlykl. Po tvářích se mu rozkutálely slzy.

Nathan mrkl na své kumpány. „To je ale smutné. Tenhle malý sympatický chlapík nemá žádné kamarády.“

A Demetrius, Kyrell i Fena se okamžitě zapojili do jeho hry. „Cože?“

„To přece není možné.“

„Na takového kamaráda je určitě dlouhá fronta!“

„Není. Nikdo nestojí frontu!“ plakal Togg dál.

„Ale vždyť máš všechno, co by si člověk mohl přát. Máš něžná křidélka, jsi heboučký, máš velké oči jako

knoflíky a tvůj hlas je… je… opravdu zvláštní!“ Nathanovi připadal hlas lesního ducha až příliš pištivý na to, aby ho mohl označit za „krásný“.

„To myslíš vážně?“ popotáhl Togg a otřel si nos ručičkou.

„Nabídl bych ti kapesník, ale obávám se, že je moc velký!“

„Nabídl… kapesník?“

Nathan přikývl. „Jistě. To se pro kamaráda dělá.“

„A já jsem… něco takového? Ale vždyť se ještě vůbec neznáme.“

„To se přece dá změnit. Nebo ne? Mohli bychom tomu malému chlapíkovi být dobrými kamarády.“ Mrkl na ostatní děti.

Ty přikývly, i když z rozhovoru těch dvou zatím moc nepochopily.

„Ale ano, jsme ti nejlepší kamarádi, jaké si dokážeš představit!“ zavrkala Kyrell sladce.

„Ano, mohli bychom s tím kamaráděním začít hned,“ dodala Fena a usmála se směrem k lesnímu duchovi, kterého neviděla.

„A co takoví kamarádi dělají?“ zeptal se Togg.

Nathan se na okamžik zatvářil zamyšleně. „Hrají si třeba na schovávanou a vyprávějí si tajemství.“

„Ahá. A budeme si tedy teď hrát?“ Togg naklonil hlavu ke straně. Vzrušeně zatřepetal křidélky a kousek se vznesl nad zem.

Nathan se rozhlédl po ostatních. Široce se zazubil.

A pak si začali hrát.

Čtyři čarodějky zvládnou víc,
ale jedna zmůže víc než nic.
Věř sama sobě, síle své,
že v květy dobra rozkvete.

„Mám je. Tři kusy! Ty úplně nejlepší!“ Valentina se objevila na malé mýtině před čarodějným domkem a zvedla do výšky tři košťata.

„Tak může výuka začít!“ zajásala Markéta. „Willow, vstávej, ty lenochu, teď budeme létat kolem domku!“

Willow obrátila oči v sloup. „Připadá mi to nějak směšné. Markéto, to se k nám vůbec nehodí. A co když nás někdo uvidí létat na košťatech mezi stromy? Nějací výletníci? Nebo hajný? Ten by se z toho rovnou skácel!“

„Jenže čarodějky zkrátka létají na košťatech. To k tomu patří!“

„Nemyslím si, že Alwina, Wakilia, Gwendolin a Desdemona létaly na košťatech. Jinak bychom jejich košťata určitě našly v čarodějném domku."

„Můžeme už konečně začít? Jsem strašně zvědavá, jaké to bude!" zvolala Lotti plná nedočkavého očekávání. Už si od Valentiny vzala jedno z košťat a seděla na něm, chráněná cyklistickou přilbou a chrániči na kolena i lokty.

„Já se na vás zatím budu dívat. Někdo přece musí zůstat dole a chytat vás, kdybyste spadly!" Willow zůstala ležet v trávě a pohladila svého lišáka po hlavě. „Nebo chceš létat ty, Rufusi?" zašeptala mu. Rufus se okamžitě oklepal. Willow se zasmála, znovu se ponořila do svého lesního deníku a pokusila se nakreslit Rufusův pohoršený výraz.

„Tak dobře, zatím poletíme ve třech!"

„Jestli to půjde dobře, trochu si tohle koště ozdobím," uvažovala Valentina.

„To je skvělý nápad! Svoje pomaluju květinami a opletu břečťanem!" také Lotti byla celá nadšená.

„Jak vaše koště vypadá, to je teď vedlejší!" prohlásila Markéta přísně jako učitelka.

„To říká ta, která málem prodala duši, jen aby získala své vysněné koště."

„Jen díky Rudému blesku je tohle všechno možné!“ bránila Markéta své koště a láskyplně přejela rukou po červené dřevěné násadě. „A teď se bude létat. Ukážu vám, jak na to!“

Markéta sevřela koště mezi koleny.

„To zaklínadlo je vlastně jen vedlejší věc. Musíte se s koštětem vnitřně propojit, potom trochu přizvednout násadu a pak už jen…“

Markéta se skutečně vznesla do vzduchu. Vypadalo to úplně snadno.

„Jupí!“ zvolala a oblétla stromy. „Pořád musím volat jupí, protože tomu prostě nemůžu uvěřit!“

Valentina a Lotti ji při letu ohromeně pozorovaly. Willow s úsměvem kroutila hlavou.

„A teď vy, prostě to zkuste!“ zavolala Markéta na své dvě kamarádky.

„Ale není to nebezpečné? Vždyť nemám padák ani žádné měkké matrace, na které bych mohla spadnout.“

„Zaprvé máš přece ochranné vybavení a zadruhé: Vůbec nespadneš, Lotti. Věř mi, takové koště létá se svým jezdcem velmi opatrně.“

Valentina se zhluboka nadechla, soustředila se na koště pod sebou a lehce nadzvedla násadu. Vtom se koště vzepjalo jako kůň a shodilo ji na zem.

Lotti okamžitě seskočila z toho svého a rozběhla se k ní. „Neublížila sis?“

„Naštěstí jsem ještě nebyla tak vysoko,“ zasmála se Valentina. Nebylo to tak snadné, jak to při pohledu na Markétu vypadalo.

Valentina a Lotti to zkoušely znovu a znovu, ale jejich košťata se pokaždé vzpínala. Markéta měla co dělat, aby pod ně při pádech stihla přikouzlit hromady listí nebo mech. Divoce přitom mávala rukama.

Willow připadalo snažení jejích kamarádek tak zábavné, že odložila lesní deník a královsky se bavila jejich leteckými pokusy. „S takovým číslem byste mohly vystupovat v cirkuse jako klauni. To je taková legrace!“ Willow se smíchy popadala za břicho.

„Tak předveď, jestli to dokážeš líp,“ hihňala se Valentina, když se vynořila z hromady listí.

To ve Willow probudilo soutěživost. Odložila knihu stranou, vstala, sáhla po koštěti, které jí Lotti podávala, nasedla na něj a odletěla, jako by celý život nedělala nic jiného.

Markéta, Valentina a Lotti udiveně sledovaly, jak stoupá výš a výš a nakonec krouží kolem korun stromů.

„Juhú!“ slyšely dívky svou kamarádku jásat. Willow pak přistála s tvářemi zrůžovělými vzrušením.

„Už jsem nějak zapomněla. Kdo že to vlastně nechtěl létat, protože se to k nám nehodí?“ vyzývavě se na svou čarodějnickou kamarádku culila Markéta.

„Dobře, přiznávám, že to vlastně vůbec nebylo tak… nezábavné.“

Celé odpoledne pak všechny čtyři dívky dál procvičovaly létání na košťatech.

Nakonec i Valentina s Lotti dokázaly ve vzduchu opisovat menší oblouky. Zatím ne moc vysoko, ale to bylo nejspíš tím, že Lotti trochu trpěla strachem z výšek a její strach se hned přenášel na koště, zatímco Valentinino koště bylo opravdu trochu svéhlavé.

Markéta byla velmi přísná, ale se svými žákyněmi byla přesto náramně spokojená.

Grimmoor, čarodějnická kniha, mezitím odpočívala v trávě. Znuděně v sobě listovala. Společnost jí dělala Kehala, Markétina želva. Rufus si hrál s motýlem, který mu přistál na nose, a Drobek,

Lottin veverčák, směl sedět v kapse jejích lacláčů a vznášet se s ní. Jolanda létala vedle Valentiny. Pro sovu to byl úplně nový pocit, že její malá čarodějka dokáže létat i bez křídel.

Když Willow před rokem přijala čarodějnou sílu své zesnulé tety Alwiny, poznala nejen tři další mladé čarodějky, ale získala v nich i tři báječné kamarádky. Každá z nich do vínku dostala i své silové zvíře.

Měly byste svou čarodějnou sílu používat na důležitější věci než na létání na koštěti! napsala Grimmoor, když se Willow konečně zase jednou ocitla v její blízkosti.

„Přesně moje řeč!“ zvolala Willow spokojeně. „Vidíte? Grimmoor je stejného názoru. Plýtváme tady cennou energií, kterou bychom mohly využít líp.“

„Létání na koštěti je velmi užitečné!“ zaprotestovala Markéta a láskyplně opřela své koště o kmen stromu.

„Vážně? A k čemu vlastně?“ zeptala se Valentina, která ještě chvíli kroužila kolem stromů, ale teď už zase seděla v trávě vedle Grimmoor. Paprsky slunce už pěkně hřály a slibovaly příchod léta.

Willow si odhrnula z obličeje jeden ze svých zrzavých pramínků. Zadívala se nahoru do korun stromů. Tam právě Drobek skákal z větve na větev a snažil se trochu poškádlit Jolandu.

Markéta se zamyslela. „No, třeba když se nutně potřebujeme někam dostat," začala vypočítávat.

„Jenže ono nás stejně nosí jen tady po lese," namítla Willow.

„To je pravda. Na hranici lesa se člověk odrazí, jako by tam byla neviditelná stěna," uvažovala Valentina.

„Takže, Markéto, k čemu je to létání na koštěti vlastně dobré?" Willow si založila ruce na prsou a vyčkávavě se na Markétu podívala.

Pohled jí padl na mohutný kmen, na němž viselo nespočet ptačích budek.

Ukázala nahoru. „Může nám třeba pomoct při čištění ptačích budek. To je opravdu potřeba. Obydlená je sotva každá desátá – ostatní nejspíš smrdí až do nebe. Někteří předchozí nájemníci po sobě určitě nechali pěkný chlívek. Do takové budky už se nikomu nechce nastěhovat."

Willow sledovala Markétin pohled a také přejela očima vzhůru po kmeni stromu. Její prateta Alwina tomu stromu říkala Ptačí městečko. O ptáky i jejich budky se vždycky starala s láskou. A dřív určitě bývala obydlená skoro každá z nich.

„Víš, Willow, Alwina ti neodkázala jen tenhle les a svou čarodějnou moc, ale i každou zdejší, byť sebemenší ptačí budku. Určitě si přála, abys o všechno dobře pečovala. Mohla bych na koštěti vyletět až nahoru a vyčistit jednu budku po druhé. Samozřejmě čisticím zaklínadlem!"

„To vůbec není špatný nápad," zamyslela se Willow.

„Pomůžete mi?" zeptala se Markéta. O pár minut později už se všechny čtyři na košťatech vznášely podél mohutného kmene. Tu a tam zaklepaly na malá dvířka ptačí budky, a když byla prázdná, opatrně ji otevřely a pomocí zaklínadla vyčistily:

Prach a špína, myší trus,
ať zmizí každý fuj a hnus,
i smetí, binec, plísně,
ať je všechno čisté!

„Halóó! Je někdo doma? Pokojová služba!“ volala Markéta pokaždé, než použily zaklínadlo.

Do některých budek už se nastěhovaly ptačí rodinky, v jiných už seděly maminky na vejcích. Děvčata pak jen zašeptala: „Promiňte, že rušíme! Ať se vám dobře hnízdí!“

„Kdo vyletí až úplně nahoru? V koruně ještě pár budek zbylo,“ zeptala se Lotti. „Já se toho klidně vzdám. Mně se zatočí hlava, jen si představím, že bych měla letět tak vysoko!“

„Už letím!“ zavolala Willow, trochu přizvedla špičku koštěte a začala kroužit kolem kmene vzhůru. Výš a výš.

„Tak hrozné to létání zase nebude, co, Willow? Mně připadá, že tě to přece jen baví!“ volala na kamarádku Markéta.

„Už jsem přece uznala, že existují i nudnější věci,“ odpověděla Willow, která mezitím dorazila až úplně nahoru.

Vtom si všimla, že jedna z ptačích budek úplně nahoře vypadá trochu jinak než ostatní. Připomínala spíš hodiny. Ručičky ukazovaly šest.

„Kolik je hodin?“ zavolala Willow dolů.

„Deset minut po třetí!“ křikla zpátky Valentina.

„Tady nahoře je šest,“ zasmála se Willow. „Buď je tu tak řídký vzduch, že se zastavil čas, nebo hodiny na stromech zkrátka tikají jinak.“

Markéta okamžitě naskočila na koště a vyletěla za Willow až do koruny stromu. „Hodiny?“

„No, vypadá sice jako ptačí budka, ale zároveň tak trochu jako…“

„Kukačkové hodiny,“ konstatovala Markéta.

Willow sáhla po malé klice a opatrně s ní zalomcovala. „Nejde otevřít.“

Markéta zaťukala na dřevo. „Haló? Je někdo doma? Přicházíme v míru a chtěly jsme jen nabídnout malý jarní úklid.“ Dvířka však zůstala zavřená.

„Podívej, Willow, uprostřed hodin je něco jako klíčová dírka.“ Markéta přiletěla k budce co nejblíž a pokusila se škvírkou nahlédnout dovnitř.

„Tak co? Vidíš něco?“ zeptala se Willow. Posadila se na jednu z horních větví a držela se kmene. Koště se vznášelo ve vzduchu vedle ní. Willow se neubránila

úsměvu. To létání bylo vážně mnohem lepší, než si představovala.

„Sedí tam starý kukaččí manželský pár u televize. Dívají se na dokument o zvířatech!“

Willow vytřeštila oči. „Cože?“

Markéta málem smíchy spadla z koštěte. „Ne, samozřejmě že ne!“

Willow si oddechla. Její svět byl už tak dost bláznivý – ještě aby teď ptáci koukali na televizi.

„Samozřejmě se dívají na Česko hledá Superptáka!“

„Markéto! Jestli si ze mě budeš pořád utahovat, za chvíli už ti neuvěřím vůbec nic!“

„Bez škádlení bych to nebyla já!“ Markéta se zašklebila a ještě jednou zalomcovala titěrnými dvířky.

„Prostě je odčarujte!“ zavolala Valentina.

„Pravda. Vždyť jsme čarodějky!“ Markéta se plácla dlaní do čela. I Willow protočila oči. Potom zvedla ruce směrem ke kukačkovým hodinám.

Všechno, co je zavřené,
ať se hnedle otevře.
Brány, vrátka, každý vchod,
otevřete se, hopla hop!

Malý dřevěný domeček se slabě zachvěl, ale jinak se nestalo nic. Tedy až na to, že se otevřela všechna ostatní dvířka ptačích budek na stromě. Jen od kukačkového domečku se zaklínadlo jako by odrazilo.

„To je snad začarované. Proč se neotevře?“ podivila se Willow.

„Co se tam děje?“ Valentina s Lotti stály na louce pod stromem, zakláněly hlavy a dívaly se na kamarádky.

Willow nasedla na koště a obě dívky se snesly zpátky dolů. Willow elegantně přistála, zatímco Markéta se i s koštětem svalila do hromady listí.

„To přistání si ale budeš muset ještě procvičit,“ zasmála se Valentina.

„Elegantně to umí každý!“ Markéta se už zase štrachala ven z kupy listí. Setřásla si pár lístků z čepice s bobříma ušima.

„Když se něco nedá otevřít, a to ani čarodějným zaklínadlem, bude to mít nějaký důvod,“ uvažovala Willow.

„A když má něco důvod, většinou za tím vězí nějaké tajemství.“

Lotti se napřímila. „My jsme ale někdy vážně trdla! Kde vždycky najdeme klíče, které nám otevřou zamčené dveře?“

„Na stromě Klíčovníku!“ vykřikla Willow a rozesmála se.

„Ještě že jsme čtyři. Když třem něco nedochází, aspoň jedna dostane geniální nápad!“

Rozeběhly se přes mýtinu, balancovaly po spadlém stromě ležícím přes potok a už zdálky slyšely, jak ve větru cinkají klíče.

„Ten zvuk miluju! Je to jako hudba,“ rozplývala se Valentina. Klíče nad nimi ve větvích opravdu vypadaly, jako by tam rostly. Willow už mnohokrát spadl do ruky zralý klíč, vždycky přesně tehdy, když potřebovala otevřít nějaké dveře nebo truhlu.

Klíč ti bránu otevře
do zcela nových světů,
jenže někdy zavede
do říše zlých květů.
Jestli jsi si jistá, klíč ten ber,
na rozhodnutí však nespěchej.
Každý klíč má jiné zoubky,
každý svět má jiné choutky.

zašeptala Willow zaklínadlo, které se jako malá naučila od své tety.

„Ale který to je?“ Lotti už šplhala po kmeni vzhůru a Drobek hned za ní. Opatrně tu a tam zatahala za pár

malých klíčků, jenže ty pevně držely na větvi a nešly utrhnout.

„Zkusím to zaklínadlem!“ navrhla Willow. „Zrovna nedávno jsem se ho naučila nazpaměť:

Nastavuji dlaně své
a čekám na klíč ten,
který právě potřebuji
a byl mi přisouzen.

Willow zvedla paže a nastavila dlaně. Všechny klíče ještě jednou současně zacinkaly, až se nakonec jeden uvolnil a spadl Willow přímo do ruky.

„Máme ho!“ vykřikla překvapeně.

Jenže pak o sobě dal vědět ještě druhý, menší klíč. Pohupoval se sem a tam, jako by se chtěl utrhnout z větve, na které visel, a potom se jako ve zpomaleném záběru snesl do Willowiny natažené dlaně.

„Ještě jeden?“ podivila se Lotti. Pořád seděla na větvi a sama přitom vypadala skoro jako veverka.

„Je zralý. Ať už je k čemukoli. Však to zjistíme,“ uzavřela Willow a strčila si oba klíče do kapsy.

* * *

Zpátky u Ptačího městečka vyletěly všechny čtyři dívky na košťatech až ke špičce stromu.

„Nedívat se dolů, nedívat se dolů!“ šeptala si Lotti pořád dokola. O otevření kukačkových hodin ale za žádnou cenu přijít nechtěla. Pro jistotu měla zase na hlavě cyklistickou helmu a chrániče na kolena i lokty, které nosila vždycky na kolečkové brusle.

„Mohly jsme tě rovnou zabalit do vaty!“ smála se Markéta.

„A nezapomeň, Lottiko, les by tě nikdy nenechal spadnout. K čemu by jinak všude ležely hromady listí ještě od podzimu? Aby je mohl nafoukat přesně tam, kam padáme,“ mínila Valentina.

„Takže pro případ pádu…“

„Je to tady. Ten větší klíč už se nedá déle udržet, chce do své klíčové dírky,“ přerušila Willow kamarádky. A opravdu. Willow netrpělivý klíč pustila a ten zamířil rovnou do zámku.

„Otoč jím!“ zašeptala Valentina.

Všechna čtyři děvčata byla tak napjatá, že zadržela dech. Jakmile Willow klíčem otočila, ozvala se tichá melodie. Potom se ručičky daly do pohybu a rychle se roztočily dokola. Nad ciferníkem se otevřela malá dvířka a vykoukla z nich kukačka. Šestkrát zakukala: „Kuku!“

„Ta je roztomilá!“ zašeptala Valentina. „Ale co nám tím chce říct?“

Kukačka vzápětí zase zmizela a dvířka se zavřela.

„Chce nám říct, že je šest hodin,“ konstatovala Markéta suše.

„Ale vždyť ještě ani není šest,“ podivila se Valentina.

V tu chvíli se malá dvířka znovu otevřela a pták se objevil ještě jednou.

„Podívejte, má něco v zobáku. Lísteček!“ Lotti kukačce opatrně vytáhla papírek ze zobáku. Potom kukačka nadobro zmizela ve svém domečku. Sotva se malá

dvířka zavřela, ciferník se s klapnutím otevřel, jako by sám byl dvířky.

„Uvnitř něco je!“ Valentina sáhla dovnitř a vytáhla hodinky na řetízku. „Vypadá to jako stopky. Na hodinu nebo na minutu. Záleží na tom, jestli ta čísla znamenají minuty, nebo vteřiny.“ Podala je Willow.

„Tady na okraji stojí Hora Horologium. Mají jen jednu ručičku a ta se vůbec nehýbe.“ Otáčela hodinky sem a tam. „A není tu nic, co by se dalo zmáčknout, aby se spustily. Zvláštní!“

„Počkejte, to mi něco říká!“ ozvala se Markéta. „To je latina. Hora znamená, myslím, hodina a horologium hodiny!“ Markéta sama žasla nad vlastními znalostmi.

„Ty umíš latinsky, Markéto?“ zeptala se Willow překvapeně.

„Vypadá to tak!“ odpověděla Markéta a ještě jednou si to tiše zopakovala pro sebe: „Umím latinsky!“

Willow pokrčila rameny. Pomalu si zvykala na to, že člověk občas něco ví, ale netuší, odkud.

Když se malá dvířka v ciferníku kukačkových hodin zase zavřela, pověsila si ty zvláštní hodinky kolem krku. „Ty se nám nejspíš budou hodit. A k čemu, to se určitě ještě dozvíme.“

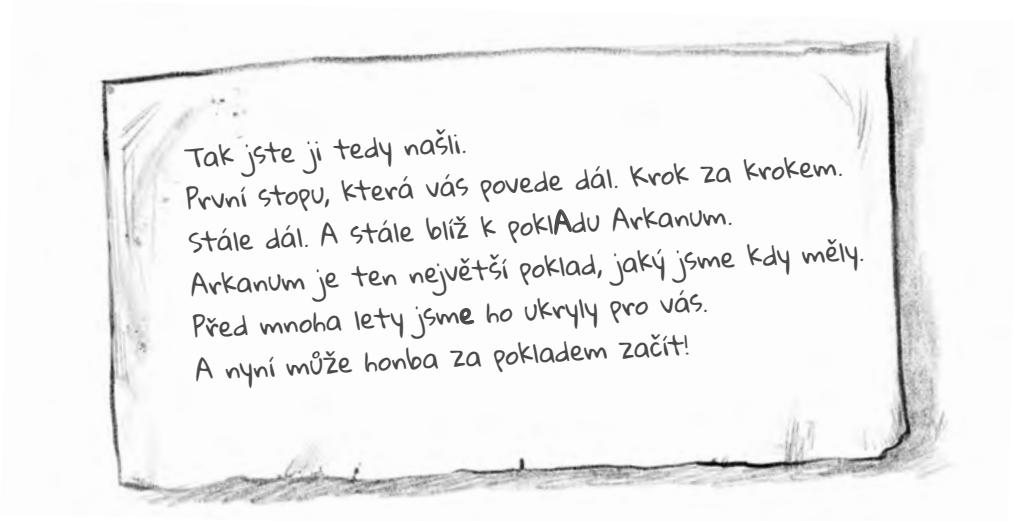
Ručičky kukačkových hodin zase ukazovaly přesně šest.

Slyšíš to?
Ten šramot, jak země se třese?
Kdosi tu lesem tajemství nese.
Kdosi se plíží tmou...
Co jeho rty zašeptou?
Komu kdo věří,
komu ho svěří?
Prastaré tajemství těší se na svou pouť,
od jednoho k druhému se chystá plout.

Dívky seděly se svými silovými zvířaty před čarodějným domkem. Vytáhly na slunce staré zahradní židle a pár lehátek.

Willow předčítala lístek od kukačky.

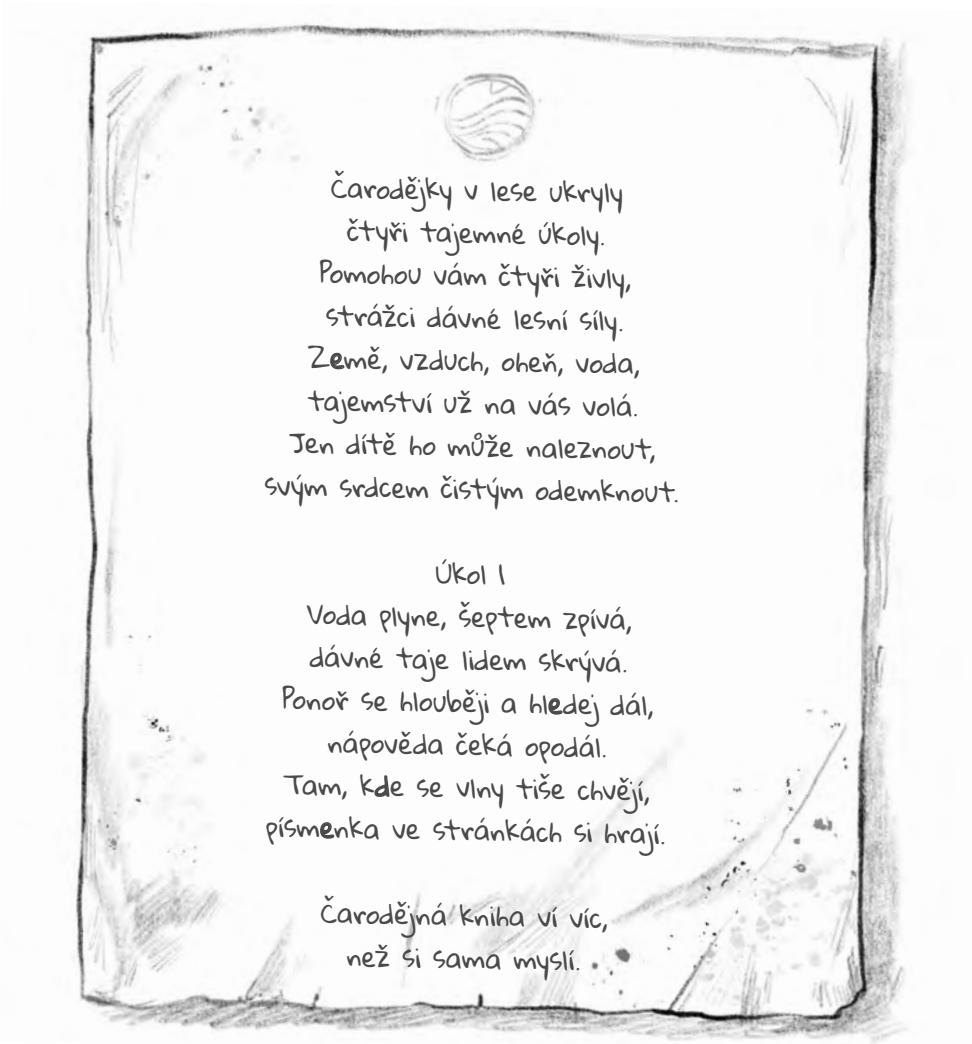
„Teď hádejte, kdo je pod tím podepsaný!“ Willow se usmívala od ucha k uchu. Otočila lístek ke kamarádkám.

„Alwina, Wakilia, Desdemona a Gwendolin,“ přečetly všechny tři sborem.

„Naše pratety a babičky!“ vykřikla Lotti dychtivě.

Markéta nadšeně vypískla. „Honba za pokladem? No to je úžasné!“

Willow četla dál:

„V krasopisu teda zrovna nevynikaly!“ poznamenala Valentina. „Ve slově ‚poklad‘ se píše malé ‚a‘ a některá písmena jsou divně zvýrazněná.“

„Poklad Arkanum," přečetla Willow ještě jednou. „Co to má být?"

„Třeba poklad někoho, kdo se jmenuje Arkanum?" hádala Valentina.

„Hromové oblázky, to je úkol přesně pro nás čarodějky! Ten poklad musí být zakopaný někde tady v lese. Určitě ho tu ukryly naše předkyně!" Markéta vyskočila celá nedočkavá něco podniknout.

„Máš pravdu, tak ho pojďme vykopat!" vyskočila i Lotti.

„Nejdřív hledat!" přibrzdila je Valentina.

„A potom vykopat!" zopakovala Lotti.

„Ale nejdřív najít!" zasmála se Valentina.

Lotti obrátila oči v sloup. „Ano, ale pak vykopat!"

„Ano, pak vykopat, Lotti!"

Lotti vzala Markétu za ruce a obě začaly poskakovat dokola jako dva malí lesní skřítci.

„Poklad Arkanum!" zvolala Valentina a natáhla ruku mezi dívky.

Willow, Lotti a Markéta položily své ruce na její. A pak vykřikly tak hlasitě, až se to rozlehlo po celém lese: „Poklad Arkanum!

Právě v tu chvíli zvedl hlavu jistý starý čaroděj, mág ze Severu. Pohlédl na svou paži. Na kůži se mu začala rudě rozsvěcet písmena, až vytvořila jediné slovo: Arkanum.

Na tváři se mu objevil široký úšklebek. „Tak už je to tady!“ zašeptal, sáhl po cylindru a vstal.

Také malý tvoreček s velkýma očima a modrým kožíškem se začal probouzet z dlouhého zimního spánku. Zavrtěl se a oklepal. Jeho jemná křidélka za ta léta trochu ztuhla. Potom vylezl z dutiny ve stromě a protáhl se. Brzy pochopil, co ho probudilo. Zaznělo totiž jediné slovo: „Arkanum!“

Nastal ten okamžik. Honba za pokladem začala.

„Grimmoor, musíme se tě na něco zeptat.“

Grimmoor, čarodějná kniha, ležela rozevřená na slunci a vychutnávala si teplo, které pronikalo až do hlubin jejích stránek.

Valentina vzrušeně rozložila lístek. „Vypadá to, že jsme se připletly k honbě za pokladem. Úplnou náhodou.“

Stručně Grimmoor vylíčila, co zažily, a potom čarodějné knize ukázala vzkaz.

Lístek v ptačí budce rozhodně není náhoda. Někdo ho tam kdysi musel úmyslně vložit, aby ho později někdo našel. O náhodě tedy těžko může být řeč, napsala Grimmoor. *Tak o co jde?*

„Nejspíš někdo ukryl cenný poklad, Grimmoor," zašeptala Lotti a hlas se jí chvěl vzrušením.

„Nejspíš naše pratety a babičky, když byly samy ještě děti," dodala Markéta.

„Třeba je to největší poklad na světě!"

„Třeba najdeme zlato a peníze a budeme tak bohaté, že budeme moct dělat spoustu dobrých věcí!" Markéta nadšeně poskakovala na místě.

Láry fáry, napsala Grimmoor úsečně.

„Tady to stojí, Grimmoor." Willow jí podala lístek. „Ten poklad se jmenuje Arkanum. A my ho…"

Willow se zarazila, protože Grimmoor vypadala, jako by zadržovala dech. Kniha byla tak nafouklá, až to vypadalo, že každou chvíli praskne.

„Dýchej, Grimmoor, dýchej! Jinak se udusíš!" vykřikla Lotti vyděšeně a poplácala ji po hřbetě.

„Zaskočilo ti?"

Já... ne... to... ehm..., napsala Grimmoor podivně naklo-něnými písmeny.

„Copak, Grimmoor? Tebe to slovo rozhodilo, viď? To Arkanum. Ty určitě něco víš! V tom vodítku se totiž taky píše, že kniha ví víc, než si sama myslí," řekla Valentina.

Nic, zhola nic, niente! napsala kniha rychle.

„Grimmoor, vždyť celá rudneš. Už tě známe moc dobře na to, abychom nepoznaly, že se s tebou něco děje. Tak ven s tím: Co o tom Arkanum víš?"

Vtom se kniha zničehonic zaklapla. A otevřít už se nenechala.

Lotti jemně pohladila koženou vazbu. „Haló, Grimmoorko. No tak, ukaž se nám zase. Prosím, otevři se. Potřebujeme tě."

Willow to zkusila přísně a Markéta dokonce vytáhla kouzelnou hůlku a pronesla kouzlo *Ukaž se*. Ale Grimmoor zůstala, jak byla. Uzavřená do sebe.

„Grimmoor je dneska mimořádně… uzavřená," poznamenala Valentina zklamaně.

„Zaklapnutá bude asi přesnější!" pokrčila Willow rameny.

„A co byste dělaly, kdybychom díky tomu pokladu opravdu zbohatly?" zeptala se Markéta. Rozlévala dívkám do sklenic bezovou limonádu. Valentina zase

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Dívka jménem Willow: Čas stínů**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.